

Той е пострадалъ отъ собствената си бомба. Азъ колко пжти съмъ му говорилъ... Но нѣм! време за мислене.

— Джимъ, плѣнника... хванахте ли го... кждѣ е?! Вмѣсто отговоръ, отпрѣдъ ми застава едриятъ Джимъ съ прѣметнатъ на гърба си съ главата надолѣ плѣнникъ.

.

О, мисъ Анна! Когато като вихъръ се носѣхъ назадъ изъ неузнаваемитѣ лозя, какъвъ възторгъ, каква радостъ, какво доволство пълнѣха гърдитѣ ми! Какви мечти, коя отъ коя по-прѣлестни, се нижеха въ главата ми. Азъ бѣхъ уловилъ живъ българинъ отъ поста му, азъ ще бжда накиченъ съ орденъ, ще ми ладатъ отпуска, и цѣлъ сияещъ азъ ще се вѣстя прѣдъ тебе! Ала—човѣкъ е вѣчна играчка на сждбата! Мечтитѣ най-често си оставатъ мечти, въздушнитѣ купи рухвватъ, щомъ си отворишъ очитѣ и отпрѣдъ застава тя—властницата Сждба, съ изкривено отъ злораденъ смѣхъ лице! Хиляди мълнии!...

23. септември.

Имамъ 38.2° температура. Главата ми тежи, сѣкашъ е пълна съ шрапнелни куршумчета, гърлото ми е засѣхнало, устнитѣ попукани и членоветѣ сковани отъ безсилие, отъ страшна умора!

Проклятие, проклятие и проклятие! Като погледна назадъ, коситѣ ми настрѣхватъ, челото ми се покрива съ студень потъ — и срамъ, великъ срамъ ме кара да свърша, да свърша вече....